

Brochure

**De organisatie van het
pastoraat
in de gemeente**

Nederlands Gereformeerde Kerk
Voorthuizen/Barneveld

Niets uit deze brochure mag - op welke wijze dan ook - worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming.

Neem hiervoor contact op met de scribe (scribe@ngkvoorthuizenbarneveld.nl).

of

NGK Voorthuizen/Barneveld
Postbus 193
3780 BD Voorthuizen

© maart 2003, maart 2007

De organisatie van het pastoraat in de gemeente.

Inleiding	4
Lichaam: Hoofd en leden	4
Ambtsdragers	5
Taak van ambtsdragers	6
Kerkgeschiedenis	7
Veranderingen	8
Betrokkenheid van gemeenteleden bij het pastoraat	9
Huisbezoek	9
Conclusie	10

Inleiding

In 2002 heeft de kerkenraad gesproken over een nieuwe opzet van het pastoraat en het kerkenraadswerk in onze gemeente. Dat was nodig, omdat we tegen een aantal moeilijk oplosbare problemen aanliepen, die voor een deel samenhangen met de groei van onze gemeente:

- De ambtsdragers ervaren dat het werk in de gemeente zwaarder wordt. De wijken zijn met de groei van de gemeente steeds groter geworden: in een aantal gevallen is de eerder vastgestelde grens van 25 adressen per ouderling verre overschreden. Bovendien zijn de pastorale problemen waarmee ambtsdragers in aanraking komen, in het algemeen zwaarder dan vroeger. Eigenlijk zou de belasting van ambtsdragers kleiner moeten worden, maar hoe moet dat in een groeiende gemeente?
- We ervaren dat het steeds moeilijker is geworden om voldoende ambtsdragers te krijgen; dat geeft zorg, zeker als er veel ambtsdragers aftredend zijn.
- Door de toename van het aantal ambtsdragers in de afgelopen jaren zijn we als kerkenraad eigenlijk met een te groot aantal om goed en effectief te vergaderen, als we goed de diepte willen ingaan, maar ook slagvaardig willen zijn. Eigenlijk zouden we als kerkenraad kleiner moeten, maar opnieuw: hoe moet dat met de groei van de gemeente?

We hebben in het najaar van 2002 deze problemen aan de gemeente voorgelegd en daarover op een tweetal themabijeenkomsten uitgebreid met geïnteresseerde gemeenteleden doorgesproken. Op die avonden bleek dat deze zorgen van de kerkenraad als terechte zorgen werden beleefd.

We hebben op die avonden met elkaar ook over mogelijke oplossingen gesproken; er zijn waardevolle suggesties naar voren gebracht (bijv. over de – geestelijke - voorbereiding op het ambt en op training en coachen tijdens de ambtsperiode), waar we als kerkenraad mee aan de slag gaan. Maar echt nieuwe werkbare oplossingen voor bovengenoemde problemen kwamen daar niet uit.

Op de tweede gespreksavond in oktober 2002 spitste het gesprek zich uiteindelijk toe op de vraag: Is het bijbels geoorloofd om een deel van het pastorale bezoekwerk in de gemeente niet door ambtsdragers, maar (onder hun leiding en verantwoordelijkheid) door gemeenteleden te laten verrichten?

Als dat zo zou zijn, dan zou daarin een goede oplossing kunnen liggen van bovengenoemde problemen. Immers, een kleiner aantal ouderlingen zou dan, mits fors ondersteund door gemeenteleden, grotere wijken onder hun hoede kunnen krijgen. Daarom hebben we als kerkenraad naar aanleiding van deze gespreksavonden besloten om ons verder te bezinnen op de vraag wat Gods Woord leert over de taak van de ambtsdragers en over de taak/verantwoordelijkheid van gemeenteleden in het pastoraat. Deze bezinning heeft in de afgelopen tijd, o.a. op de kerkenraadretraite begin februari, plaatsgevonden. De uitkomst daarvan vindt u in het vervolg van dit stuk.

Lichaam: Hoofd en leden

Uitgangspunt bij het nadenken over het pastoraat in de gemeente en over het werk van de ambtsdragers is, dat Christus zelf de Herder van Zijn kudde is (Joh.10); Hij verzorgt en leidt Zijn volk. De Here Jezus, die in hemel is, leidt Zijn kerk op aarde door Zijn Woord en Geest. (HC Zondag 21).

God heeft ervoor gekozen om daarbij steeds gebruik te maken van mensen.

Wij zijn als gelovigen geroepen om samen een koninklijk priesterschap te vormen (1 Petr.2:1-10). Alle gelovigen samen vormen het Lichaam van Christus (Rom 12, 1 Kor 12.). De kerk als Lichaam van Christus wordt bezielde door de Heilige Geest, die de Here Jezus over de kerk heeft uitgestort. Ieder lid van de gemeente heeft van God gaven ontvangen om die te gebruiken in de gemeente, zodat we samen toe groeien naar Gods uiteindelijke doel (Ef.4).

Ambtsdragers

Binnen de gemeente roept de Here sommige mensen om als ambtsdrager leiding te geven aan het functioneren van Zijn lichaam. Tijdens Zijn leven op aarde roept de Here Jezus twaalf discipelen; zij worden opgeleid en aangesteld om na Pinksteren het Evangelie te verkondigen (zowel in de wereld als in de kerk) en om de kerk, de gemeente te organiseren en vorm te geven.

Na Pinksteren zien we, dat de structuur van het ambtelijke werk, door praktische vragen en onder leiding van de Heilige Geest, verandert. In Hand.6 lezen we dat de groei van de gemeente in Jeruzalem tot problemen leidt. In de organisatie van de dagelijkse verzorging van de gemeente wordt een bepaalde groep zusters (de Grieks sprekende weduwen) over het hoofd gezien. Dat leidt ertoe, dat men besluit om de manier waarop het leiding geven aan de gemeente is georganiseerd, aan te passen: er worden meer mensen bij de leiding van het gemeentewerk ingeschakeld. Daardoor kunnen de apostelen zich verder concentreren op hun kerntaken: de verkondiging en de gebeden.

In een later stadium van de ontwikkeling van de gemeente in Jeruzalem, zien we, dat de leidinggevende taak van de apostelen overgenomen is door (een raad van) de oudsten onder leiding van Jacobus. Ook lezen we in het Nieuw Testament dat Paulus in de gemeenten oudsten aanstelt. Soms is er sprake van 'oudsten', soms van 'opzieners'. Hun taak wordt nergens systematisch omschreven. Ook is het niet zeker, of met 'oudste' of 'opziener' één specifiek ambt wordt aangeduid, of dat het een verzamelnaam is voor verschillende ambten. Verder komen we in Handelingen andere ambten tegen (evangelisten en profeten). In Filippenzen (1:1) blijken ook diakenen te functioneren.

Het is goed om nog wat uitgebreider stil te staan bij de grote variatie aan ambten die we in de brieven van Paulus tegen komen. Rom. 12, 1 Kor.12 en Ef.4:1-16 zijn belangrijke hoofdstukken over het leven van de gemeente en over de taak van ambtsdragers daarbinnen. Opvallend is dat Paulus in deze drie hoofdstukken steeds zijn uitgangspunt neemt in de eenheid van de gemeente. Alle leden van de gemeente zijn geroepen om samen te werken en samen te leven en zo het Lichaam van Christus te vormen. Ieder lid heeft zijn/haar taak en krijgt daarvoor de benodigde gaven.

Binnen het totaal van die gaven is er een speciale groep gaven die gericht is op het leiding geven aan de gemeente. In Rom. 12 worden de gaven, die wij in verband brengen met het ambtelijk werk, niet afzonderlijk genoemd. In 1 Kor 12:28 is de onderscheiding iets duidelijker en lezen we, dat God sommigen een bijzondere aanstelling heeft gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede

profeten en ten derde leraars. In Ef.4.11 vinden we het onderscheid tussen gaven en ambten het duidelijkst. Christus heeft na Zijn Hemelvaart de gemeente met geschenken overladen, zo lezen we. Bij die geschenken horen de ambtsdragers als afzonderlijke categorie: Christus heeft gegeven: zowel apostelen als profeten, zowel evangelisten als herders en leraars.

In de brieven aan Timoteüs (1 Tim. 3,5) en Titus (Tit. 1:5-16) komen we de volgende ambten tegen: oudsten, diakenen en weduwen.

Kortom, het Nieuwe Testament laat een gevarieerd beeld zien van ambten in de gemeente: breder en gevarieerder dan zoals wij dat vandaag de dag kennen.

Taak van ambtsdragers

Wat is nu eigenlijk de taak van de ambtsdragers? Wat lezen we daarover in het Nieuwe Testament?

In Ef.4 wordt duidelijk, dat alle heiligen (alle gemeenteleden) deel moeten nemen aan het werk in de gemeente (dienstbetoon); wij mogen elkaar opbouwen. De ambtsdragers mogen de gemeenteleden toerusten (vs12a), zodat zij hun werk (de opbouw van de gemeente) goed kunnen doen. De ambtsdragers hebben daarnaast de taak om de activiteiten van alle verschillende leden zo te coördineren (bijeen te houden), dat er een welsluitend geheel ontstaat. (vs12b). Kortom, alle gemeenteleden zijn actief in het kerkelijk werk, en de ambtsdragers doen slechts een bepaald deel van dat werk: zij rusten toe en houden bijeen; zij zijn geroepen de gemeente als geheel goed te laten functioneren. Zo heeft Christus, het Hoofd van de gemeente, het bedoeld.

Als we ons verder een beeld willen vormen van de taak van ambtsdragers, is het goed te beginnen bij de taak die de Here Jezus aan de apostelen heeft gegeven.

Bij de taak van de apostelen (Matt. 28:16-19) moeten we denken aan:

- de verkondiging van het evangelie;
- het dopen van hen die tot bekering komen;
- de gelovigen leren alles te onderhouden wat Christus hen bevolen had; daarbij kunnen we ook denken aan de viering van het Avondmaal.

De apostelen komen niet met hun eigen gezag en ook niet met het gezag van de kerk, maar zij spreken met het gezag van Christus. (Matt.10:40: “Wie u ontvangt, ontvangt Mij”).

In Handelingen zien wij dat de apostelen het voorgaan in de samenkomsten van de gemeente als een belangrijke taak zien (Hand 6.4).

Later gaat de leiding van de plaatselijke gemeente van Jeruzalem over in de handen van oudsten. In de eerste tijd zijn het de apostelen geweest die zelf andere ambtsdragers hebben aangesteld. Gelet op de ontwikkeling in de gemeente van Jeruzalem en op 1 Petr. 5 (waar de apostel Petrus zich als oudste op één lijn stelt met de oudsten van de plaatselijke gemeente) is het waarschijnlijk dat de oudsten in de plaatselijke gemeenten veel van de taken van apostelen hebben overgenomen.

Als Paulus afscheid neemt van de ouderlingen van Efeze (Hand. 20:28-32), beklemtoont hij bepaalde taken. Zij moeten:

- toezien op elkaar;
- toezien op de hele kudde;
- de gemeente Gods weiden (o.a. de kudde leiden, de weg wijzen, van geestelijk voedsel voorzien, beschermen tegen rovers en wilde dieren);
- de gemeente beschermen tegen dwaalleer van binnen en van buiten.

Het woord ‘toezien’ dat Paulus gebruikt, heeft naar ons gevoel vooral iets van ‘controleren’ en we verbinden het al snel met het element van bestraffen. In de kerk is dat element weliswaar aanwezig, maar we krijgen een beter en ruimer zicht op dit werk, als we kijken hoe Paulus in 1 Thess. 2 vertelt over de manier waarop hij zijn (vermanend) werk in de gemeente gestalte heeft gegeven. Hij was als een moeder en als een vader voor de gemeenteleden. (vs 7 “maar wij gedroegen ons in uw midden vriendelijk, zoals een moeder haar eigen kinderen koestert. Zo waren wij, in onze grote genegenheid voor u, bereid u niet alleen het evangelie Gods, maar ook ons eigen leven mede te delen, daarom, dat gij ons lief geworden waart”; vs 11 “Gij weet trouwens, hoe wij, als een vader zijn eigen kinderen, u hoofd voor hoofd vermaanden, aanmoedigden,”)

In 1 Tim. 5:17 blijkt dat alle oudsten zich belasten met leiding geven en dat sommigen zich specialiseren in het “onderwijs geven”. Een ambtsdrager beroept zich niet op zijn eigen gezag

(als ambtsdrager), maar op het gezag van Gods Woord. Daarom is het niet vreemd dat het onderwijs in het algemeen als specialisatie van dit leidinggeven wordt gezien.

Uit 2 Tim. 2:1,2 blijkt dat het de taak van ambtsdragers is om hun kennis ook weer door te geven aan anderen die hen in hun ambt op kunnen volgen. Deze tekst wordt vaak betrokken op de opleiding van predikanten, maar heeft niet minder betekenis voor de toerusting/scholing van andere ambtsdragers.

Uit Hebr. 13:17 blijkt dat de oudsten hun werk doen vanuit een duidelijke opdracht en bevoegdheid van de Here en dat de gemeente geacht wordt hen te gehoorzamen. Dit gezag hoort altijd op dienende wijze te worden uitgeoefend. En in de gemeente functioneert dit gezag in het midden van een gemeente die op grond van de gaven van de Geest als een mondig, kritisch en meedenkend geheel functioneert.

Samenvattend kun je zeggen, dat het op grond van deze tekstgegevens wel mogelijk is om een globaal idee te krijgen van het werk van de oudsten, maar dat we niet een heel duidelijke functie- of taakomschrijving vinden.

Nog moeilijker is het om te zien wat dat taak van de diakenen is. We kennen het belang van de praktische onderlinge liefde en van de werken van barmhartigheid. We noemen dat vaak diaconaal werk. Maar uit de Bijbel blijkt niet dat diakenen zich vooral met die zaken bezig hielden. Ook over de invulling van andere ambten, die we in de Schrift tegenkomen (zoals: profeet, evangelist, herder en leraar, engel en weduwe), hebben we weinig gegevens.

Wij gebruiken bepaalde ambtsnamen die we in de Bijbel tegenkomen voor de ambten die wij in onze tijd kennen, maar we weten niet zeker of dat terecht is.

Zo gebruiken wij de aanduiding ‘herder en leraar’ vaak voor een predikant, maar het is heel wel mogelijk dat een predikant vandaag de dag taken uitvoert die in Paulus’ tijd door een profeet, een evangelist of een ‘weduwe’ werd gedaan.

De Schrift biedt dus geen blauwdruk met ambten met hun bijbehorende invulling die we één-op-één kunnen toepassen. We kunnen niet rechtstreeks uit de Bijbel afleiden, welke ambten de Here in onze tijd wil laten functioneren.

Evenmin geeft de Schrift aan, wat de precieze taak van de verschillende ambtsdragers moet zijn. Dat geeft ruimte om keuzes te maken. Dat is in de kerkgeschiedenis ook gebeurd; er zijn in afhankelijkheid van God en zoekend naar de leiding van Zijn Geest keuzes gemaakt die in die tijd noodzakelijk waren in Gods kerk. Maar dat geeft ook de ruimte om in onze tijd nieuwe keuzes te maken die voor vandaag noodzakelijk zijn. Daarbij zal wel de Bijbel open moeten. Want al geeft de Schrift geen ambtelijke blauwdruk voor de kerk, wel bevat ze een aantal duidelijke aanwijzingen over het belang van een ambtelijke structuur in de kerk en over sommige taken die bij het ambtelijk werk horen. Op ons rust de verantwoordelijkheid om biddend te zoeken naar de manier, waarop wij deze algemene aanwijzingen uit de Schrift in onze tijd adequaat en doeltreffend, toegesneden op de eisen van deze tijd en van onze gemeente, kunnen toepassen.

Kerkgeschiedenis

De reformatorische kerken in Nederland kennen twee (of drie) verschillende ambten: predikant, ouderling en diaken. Deze structuur is afkomstig van Calvijn. In de Reformatie bleek dat niet alleen in de leer van de (RK) kerk veel was misgegaan, maar ook in de ambtelijke structuur van de kerk. Calvijn wilde bij de ambten aan de ene kant teruggrijpen op de Schrift, maar anderzijds ook rekening houden met de maatschappelijke situatie van zijn tijd. De invloed van de maatschappelijke situatie komt onder meer naar voren in de termijn van vier jaar waarvoor een ouderling en diaken gekozen wordt. Deze termijn is afkomstig uit de politiek, waar mensen voor een bepaalde termijn in het stadsbestuur gekozen werden. Een belangrijk element van de Reformatie was de wens om Gods Woord weer de centrale plaats te

geven in het geloof en in het kerkelijk leven. Daarom was voor Calvijn de verkondiging van het evangelie en het onderwijs in de leer van groot belang. Dit komt ook terug in de centrale plaats, die hij gaf aan het ambt van de predikant als herder en leraar. Verder zag hij opnieuw het belang van de ambten van ouderling en diaken.

Aan de andere ambten die in het Nieuw Testament genoemd worden, besteedde Calvijn weinig aandacht. Zonder moeite en ook zonder schriftbewijs verklaarde hij andere ambten tijdgebonden. Voor wie meent dat de ambtelijke structuur als het ware letterlijk uit het Nieuwe Testament moet zijn af te lezen, is dat een pijnlijke constatering. Maar als we erkennen dat de uitwerking van de ambtelijke structuur niet in de Schrift is vastgelegd, is dit minder vreemd.

Dat betekent tegelijkertijd, dat wij dus niet bij voorbaat bang hoeven te zijn om in de huidige ambtelijke structuur iets te veranderen. Daarin gaan we in het spoor van Calvijn die in zijn tijd creatief en eigentijds de ambten in de kerk opnieuw vorm gaf en invulde. Wel moeten we zo'n verandering dan toetsen aan de algemene lijnen die de Schrift voor het ambtelijk functioneren geeft.

Veranderingen

Welke veranderingen zijn er dan in onze situatie gewenst? Eerder in dit stuk hebben we vanuit de Bijbel laten zien, dat alle gemeenteleden moeten meedoen aan het werk in de gemeente en dat de ambtsdragers vooral als taak hebben om te zorgen dat dat (goed) gebeurt. Vanuit die bijbelse principes hebben we als kerkenraad geprobeerd een antwoord te vinden op de problemen waar we in onze gemeente (zie het begin van dit stuk) tegenaan lopen.

Op dit moment overweegt de kerkenraad om het aantal kerkenraadsleden te verminderen. Hierdoor krijgen de ouderlingen grotere wijken. Dat is alleen mogelijk, als de ouderlingen niet alle adressen in hun wijk persoonlijk hoeven te bezoeken. Omdat we het huisbezoek niet willen afschaffen, stellen we voor dat gemeenteleden, die als pastorale medewerkers worden aangesteld, hierbij worden ingeschakeld. De ouderlingen zouden dan leiding gaan geven aan een wijkteam waar de pastorale medewerkers deel van uit maken.

Deze verandering roept twee vragen op:

- Is het schriftuurlijk verantwoord om gemeenteleden die geen ambt hebben, structureel bij het pastoraat te betrekken?
- Is het schriftuurlijk verantwoord dat de ouderlingen niet stelselmatig op huisbezoek gaan bij alle adressen in hun wijk?

Betrokkenheid van gemeenteleden bij het pastoraat

Als we kijken naar Ef. 4:11 en 12, zien we dat de ambtsdragers gericht moeten zijn op de toerusting en de inschakeling van gemeenteleden.

Vrijwel alle elementen die wij tot het pastorale werk rekenen (en die we meestal als typisch werk van ambtsdragers beschouwen), blijken in de Bijbel tot de taak van de onderlinge zorg van gemeenteleden ten opzicht van elkaar te behoren:

- meelevens en zorg voor elkaar (Rom. 12:15; I Kor. 12:26);
- elkaar leren (onderwijzen) en terechtwijzen (Rom. 15:14; Col.3:16; Hebr.3:16);
- elkaar opbeuren (1 Thess.5:14,15);
- elkaar opbouwen (Rom. 14:19; Ef 4:12)
- elkaar vermanen (1 Thess. 4:18, 5:11, Hebr. 3:13)

De ambtsdragers nemen de taak van de andere gemeenteleden niet over, maar wijzen die juist aan en geven zelf het voorbeeld. Zij gaan voorop, zijn eindverantwoordelijk, maar hebben niet het monopoly op het troosten, terechtwijzen, vermanen, bemoedigen etc. Heel de gemeente heeft een pastorale verantwoordelijkheid.

Er lijkt ons vanuit de Schrift dan ook geen bezwaar om gemeenteleden bij het brengen van de huisbezoeken te betrekken. Misschien moeten we zelfs zeggen dat een actievere betrokkenheid van gemeenteleden in het pastoraat meer recht doet aan het beeld van de gemeente zoals dat bijvoorbeeld in 1 Kor 12 getekend wordt.

Misschien mist men bij gemeenteleden het gezaghebbend ambtelijk spreken.

Toch is dit slechts in beperkte mate het geval. Het gezag waarmee een ambtsdrager spreekt, wordt gedragen door het gezag van het Woord van God.

En met ditzelfde Woord mogen ook gemeenteleden elkaar aanspreken en bemoedigen.

Huisbezoek

Is het huisbezoek bij ieder adres in de wijk een verplichting voor een ouderling?

Bij deze vraag is het goed te zien het Nieuwe Testament het huisbezoek niet kent. Het dichtst in de buurt van dit gebruik komt de mededeling van Paulus, dat hij iedereen (van de ouderlingen?) in Efeze drie jaar lang nacht en dag terecht geweest heeft (Hand. 20:31) en zijn herinnering in 1 Thess. 2:11, dat hij de gemeenteleden hoofd voor hoofd vermaande en aanmoedigde.

Het is echter de vraag, of wij zomaar kunnen zeggen dat alles wat Paulus in een bepaalde situatie deed, door ons nu ook zo gedaan moet worden. Paulus stelde zelf oudsten aan of liet dat door één van zijn medewerkers doen; wij doen dat anders. Paulus wilde geen financiële ondersteuning van de gemeente die hij diende, wij kennen dat voor predikanten wel.

Dan is er nog de vraag, welke ambtsdrager dit stelselmatig, hoofd voor hoofd vermanen, zou moeten uitvoeren. Vroeger zijn deze teksten ook wel gebruikt om te zeggen dat de predikant bij elk jaarlijks huisbezoek betrokken moest zijn.

Het lijkt ons goed om uit deze teksten de conclusie te trekken, dat systematische pastorale bearbeiding van alle gemeenteleden een goede zaak is. Het lijkt ons echter niet juist om hieruit af te leiden dat de ouderlingen jaarlijks zelf een huisbezoek zouden moeten brengen. Ook gemeenteleden kunnen volgens ons bij het pastorale werk in de gemeente betrokken worden.

Conclusie

Op grond van het bovenstaande is de kerkenraad van mening, dat we op grond van het getuigenis van de Schrift met vrijmoedigheid verder kunnen denken over de mogelijkheid om bij het pastoraat gemeenteleden te betrekken en om de ouderlingen vrij te stellen van het doen van huisbezoeken in een deel van hun wijk.

Dat is geen nieuwerwetse vondst van ons alleen. In de Gereformeerde kerken vrijgemaakt en de Christelijke gereformeerde kerken bijvoorbeeld trekken steeds meer plaatselijke kerken vergelijkbare conclusies uit zorgvuldige studie van het Woord van God. In de Geref. Bond heeft een gezaghebbend man als prof. dr. C. Graafland al een aantal jaren terug laten zien dat de Schrift geen uitgewerkte regels voor een ambtelijke structuur geeft en dat wij, in onze eigen tijd, een nieuwe doordinking en uitwerking van het ambtelijk werk nodig hebben. En ook in andere Nederlands Gereformeerde Kerken heeft men in de afgelopen jaren voor een vergelijkbare werkwijze in het pastoraat gekozen.

Van onze visie op dit punt zullen we ook graag aan de zusterkerken in de regio Harderwijk en aan onze vrijgemaakte zusterkerk ter plaatse rekenschap afleggen.

En als we de inhoud van dit stuk leggen naast de visie over gemeenteopbouw die rond 1995 door de kerkenraad aan de gemeente is geschetst, dan is de conclusie dat het daar nauw op aan sluit. Ook toen al werd volle nadruk gelegd op de roeping die alle gemeenteleden ten opzichte van elkaar hebben.

Zo'n nieuwe werkwijze binnen onze gemeente zal de komende tijd uiteraard verder moeten worden uitgewerkt. Daarbij zal goed gekeken moeten worden naar de invulling en de onderlinge afstemming van de taak van de ouderlingen, diakenen, pastorale medewerkers, predikant en overige kerkenraadsleden.

Deze kerkenraadplannen willen we u als gemeente ter overweging voorleggen. en we willen u vooral vragen het stuk te lezen met de Bijbel er naast en ons 'na te rekenen' door de betreffende Schriftgedeelten er bij te lezen. Op de gemeentevergadering van 27 maart 2003 willen we dan graag horen, hoe de gemeente over deze plannen denkt.